

[Hartel.]

som er gjort paa dette Omraade i Sovjet-Rusland, og af hvilket der er givet et Referat i Betænkningen. Det vilde maaske ogsaa være heldigt, om der til dette første Stykke var føjet parentetisk „medicinsk Indikation“ og ved de efterfølgende henholdsvis „etisk Indikation“ og „eugenisk Indikation“.

Endvidere kunde vi fra vor Side finde det tiltalende, om de Diagnoser, som stilles af de paagældende Læger, kunde blive kontraserede af Specialister i de Sygdomme, som Diagnosen fastslaaer som de til Grund liggende for Indgrebet. Det vilde efter vor Formening give væsentlig større Tryghed.

Vi kan ligeledes tiltræde Regeringens af Udvalgsflertallet tiltraadte Ændring til det Stykke i § 1, der drejer sig om Kønshedsforbrydelser og bestemmer, at disse skal være fastslaaet ved en Politiundersøgelse. 2det Stykke i § 1 mener vi ligesom det konservative Mindretal egentlig godt kunde udelades; det passer bedre i et Lovforslag, som har social Indikation, end i et Forslag, hvor der ikke er Tale om social Indikation.

Efter Lovforslaget er Behandling paa private Klinikker umuliggjort. Jeg ser, at det konservative Mindretal har været opmærksom paa dette Punkt. Ogsaa vi synes, at der heri ligger en Forbigaaelse af de ansete Mennesker inden for Lægestanden, som har oprettet saadanne Klinikker og holdt dem i Gang, og vi synes ogsaa, at der heri ligger i det mindste Antydningen af en Mistanke om, at disse Klinikker kunde misbruges paa dette Omraade. Vi finder ikke, at Lægestanden har fortjent blot en Antydning af Mistanke i saa Henseende. Der kunde jo meget let gennemføres en offentlig Autorisation og en Kontrol med saadanne Klinikker igennem Sundhedsstyrelsen. Endvidere kunde vi have ønsket, at Lovforslaget havde givet Adgang for enhver Læge med Specialuddannelse i Kirurgi, Gynækologi og Obstetrik til at foretage de Indgreb, som der her er Tale om.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Betingelserne for Behandlingen er vi egentlig inden for vor Gruppe af den Opfattelse, at al Behandling paa offentlige Sygehuse og Sygehuse, der opnaar offentlig Støtte, burde være gratis, og at de, som ønskede at betale, da kunde være henvist til de private Klinikker, som jeg omtalte før, og som vi fandt under visse Betingelser burde kunne opnaa Autorisation. Naar Staten griber saa stærkt regulerende ind, finder vi det ikke unaturligt, om Staten ogsaa bærer Omkostningerne,

og det kan jo heller ikke hævdes at være helt ligegyldigt for Staten og dens Udgifter i Fremtiden, om Indgreb, f. Eks. efter eugenisk Indikation, finder Sted rettidigt, eller om de ikke finder Sted.

Vi kan ikke tiltræde Venstres og de Konservatives Forslag om en Forhøjelse af Straffen for de ulykkelige Kvinder, som rammes af denne Lovgivning, men paa den anden Side er vi heller ikke tilbøjelige til at stemme for den Udvidelse af Straffriheden, som Ministerens sidste Ændring giver Mulighed for. Jeg forstaaer, at der muligvis er en Forbindelse mellem det Indlæg i Debatten om dette Spørgsmaal, som er fremkommet fra Dommer Preisler Knudsen, og denne Udvidelse. Jeg er ikke helt sikker paa det, jeg har jo ikke fulgt Udvalgsbehandlingen, men jeg vilde finde det beklageligt, om det var Tilfældet, for jeg finder ikke, at dette Indlæg er værd, at nogen tager Hensyn til det. Efter det oprindelige Forslags § 6 og med juridiske Dommere som alene bestemmende for Strafudmaalingen kan vi ikke se, at Straf kan undgaas, og mener heller ikke, at Straf bør kunne undgaas. Men vi vil da i det Tilfælde staa paa og fastholde det Standpunkt, at Strafudmaalingen bør være mild. Naar Hensyn tages til, hvad en Kvinde i mange Tilfælde gaar igennem, saavel legemligt som sjæleligt, før hun bestemmer sig til en saadan ulovlig Afbrydelse af sit Svangerskab, og naar yderligere Hensyn tages til det Martyrium, hun mange Gange maa gennemgaa under ukyndige Hænder for at naa til et Resultat, anser vi Forslagets Straffebestemmelser for at være rimelige.

Vi kan tiltræde Tilføjelsen til § 6 om Straf for den Mandsperson, der besvangrer en Kvinde og fejgt søger at luske sig fra sine naturlige Forpligtelser og derved gør sit til, at hun tvinges ud i en strafbar Handling. Det er naturligt, som det ogsaa har faaet Udtryk i Lovforslaget, at der skal foreligge retslig Dokumentation, og en for-gæves Henvendelse fra Kvinden skal være gaaet forud. Vi har tidligere tiltraadt, at Nævningeinstitutionen likvideres, og vi opretholder naturligvis denne vor Tilslutning, men jeg vil gerne have Lov til her at paatale en Udtalelse i Bilag 12 fra Statsadvokat Harald Petersens Side, idet han her skriver — med Formandens Tilladelse et Citat —:

„Men om Afgørelsen af Nævningerne er truffet paa Basis heraf eller muligvis paa subjektivt Grundlag, . . . kan som Følge af Nævningedomstolens meget primitive og efter Nutidsforhold ganske forældede Virkemaade ikke afgøres.“